

- „Az Ószövetség evangélistája” – olyan ember, aki látta az Urat, meglátta, hogy elveszett, és meghallotta, hogy Isten megbocsátotta a bűneit. Enélkül senki sem lehet „evangélista”, nem tehet bizonyosságot, nem hívhat mást az Úrhoz (Krisztushoz).
- Az első üzenetet akkor kapta, amikor Istentől bocsánatot nyert. Ez ítélet volt a megtérésre nem hajlandó nép felett. Ettől kezdve felváltva hirdet ítéletet és az Isten által készített szabadítást. Azt is, hogy az ítéletek alatt Isten népe Istenhez fog fordulni. Isten pedig küldi „Szolgáját”, aki „bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen”. Minden örömhírnek (amit Ézsaiás leír) ez az alapja.
- Ez a szakasz is örömhír: azt mondja el, amit Isten fog cselekedni. De paranccsal kezdődik: tegyetek jót, igazságot, „mert közel van szabadításom”. Jézus Krisztus eljövetele, halála előtt Isten népe már sok kijelentést kapott Őröla. Aki ezeket hittel fogadta, az ezután (a várt) Krisztusra tekintve fog jót tenni, „megtisztítani magát”. Nem a többiekre néz, mert akkor nem akarna jót tenni. Arra készül, hogy a Messiást méltóképpen fogadja. Tehát az Őbenne való hit legyen a jó cselekedeteink alapja.
- „Akiben megvan ez a reménység, mind megtisztítja magát, ahogyan Ő is tiszta” (1Jn 3,3), ugyanerre a hitre és erre épülő tisztaságra, jó cselekedetekre hív, Krisztus utolsó eljövételére nézve. Az ÓSZ prófétái még egyben látják mindazt, amit a Messiás tenni fog. Közelre várták – mi is közelre várjuk Jézus visszatérését, ennek a tiszta életünkben kell meglátszania.
- Isten akkor sem, ma sem parancsol olyat, amit ne tudnánk megtenni azzal az erővel, amit tőle kapunk. Akkor az ígéretébe, szabadításába, az eljövendő Messiásba vetett hit „adta az erőt”, most a Szentlélek, Aki eszünkbe juttatja, amit Jézus mondott és amit tett, ahogyan élt. Kérhetjük tőle (és taníthatunk másokat, mint Pál: Fil 2,5), hogy legyen bennünk az az indulat, ami Őbenne is megvolt: alázat, engedelmesség, irgalmasság – és megadja ezeket. Győzelmeket a saját indulataim (akaratom, igazságérzetem, mások elítélése) felett, és egy-egy ilyen győzelem után békességet. Ezért „boldog ember, aki ezt cselekszi”, mert valóban Krisztussal van közösségben.
- Szombat. Az ígéreték ehhez (is) kötve vannak. A nyugalom napja (amit Isten rendelt) és az Istennel való közösség ápolásának a napja. Az üzenete, ami nekünk is szól: tartsd szentnek Istent, aki elrendelte, és akarj vele lenni (lába elé ülni, a „jó részt” választani). Isten akarata az volt, hogy Izráel a maga egységében, mint nép, tegyen bizonyosságot róla, ezért fontos (kötelező) volt, hogy ezt is teljes egységben tegyék. Nemcsak ők, hanem mindenki, „aki az Úrhoz csatlakozott” (az idegen): ugyanúgy részesüljön mindenből, abból is, amit Isten a szombattal ad az Ővéinek. – Nem arra adta Isten, hogy ennek alapján osztályozzuk, ítéljük a hívőket. Kol 2,16–17: a szombat is csak „árnyéka a következő dolgoknak”, annak a nyugalomnak, amire még mi is várunk (Zsid 4,9), Krisztus a valóság, aki által oda bemegeyünk.
- Idegenek (pogányok) és heréltek: akikről az ember (az akkori zsidó) nem gondolta, hogy Isten őket is ugyanígy felemeli, ugyanolyan ajándékokat, ugyanolyan Vele való közösséget akar adni nekik. Tőlük is azt várja, hogy higgyenek benne. Higgyenek neki – ezért Ő maga szólítja meg őket. – Pogányok: Isten Izráelt eleve arra szánta, hogy a pogányok felé tanúskodjon róla. 5Móz 4,6: „Tartsátok meg és teljesítsétek... ezt mondják majd: bizony bölcs és értelmes nép”. Az, ahogyan élünk, legyen

bizonyoságtétel. Ezért (is) szól a parancs: tegyetek jót. – Heréltek: ők is gondolhatták, hogy elestek valamilyen áldástól.

- Isten külön ígéreteket tesz. A pogányoknak, hogy beviszi őket „imádsága házába”, ott meghallgatja őket, elfogadja áldozataikat. „Imádság háza lesz minden nép számára”: ezt rontották el azzal, hogy a pogányok udvarán tettek olyat, amivel „rablók barlangjává” tették. – A herélteknek szintén az „ő házában ad helyet”, és „örök nevet, amely nagyobb, mint a fiakban és lányokban való öröm”. Ezért nem kell keseregniük, nem kell irigykedniük. – Külön ígéreteket, de olyanokat, amiket más is megkaphat, aki az Urat szereti, imádja. – Zsid 3,6 „Krisztus azonban mint Fiú hú a maga házához. Az ő háza mi vagyunk, ha a bizalmat és a reménység dicsekedését mindvégig szilárdan megtartjuk” – ez az a ház, amiben minden Krisztus-hívó benne van.
- „Még gyűjtök...” – ezért lehet ma is megtérni. Isten gyűjt, Szentlelkével elhív embereket. Az Ő munkálkodásában benne van a mi bizonyoságtételünk (életünk, cselekedeteink, szavaink) is, ha ezeket hitben, Neki engedelmesen, iránta való szeretetből tesszük. Akkor is, ha az engedelmesség próbájaként rá akarnak venni (vagy a világ, vagy az énem), hogy ne azt tegyem, „ne vegyem komolyan” Isten parancsait. Ne féljünk a világ vagy önmagunk helyett Isten parancsaihoz igazodni – ennek van ereje, amire más is elindulhat Krisztus felé!

Ézs 55,11 „Ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”